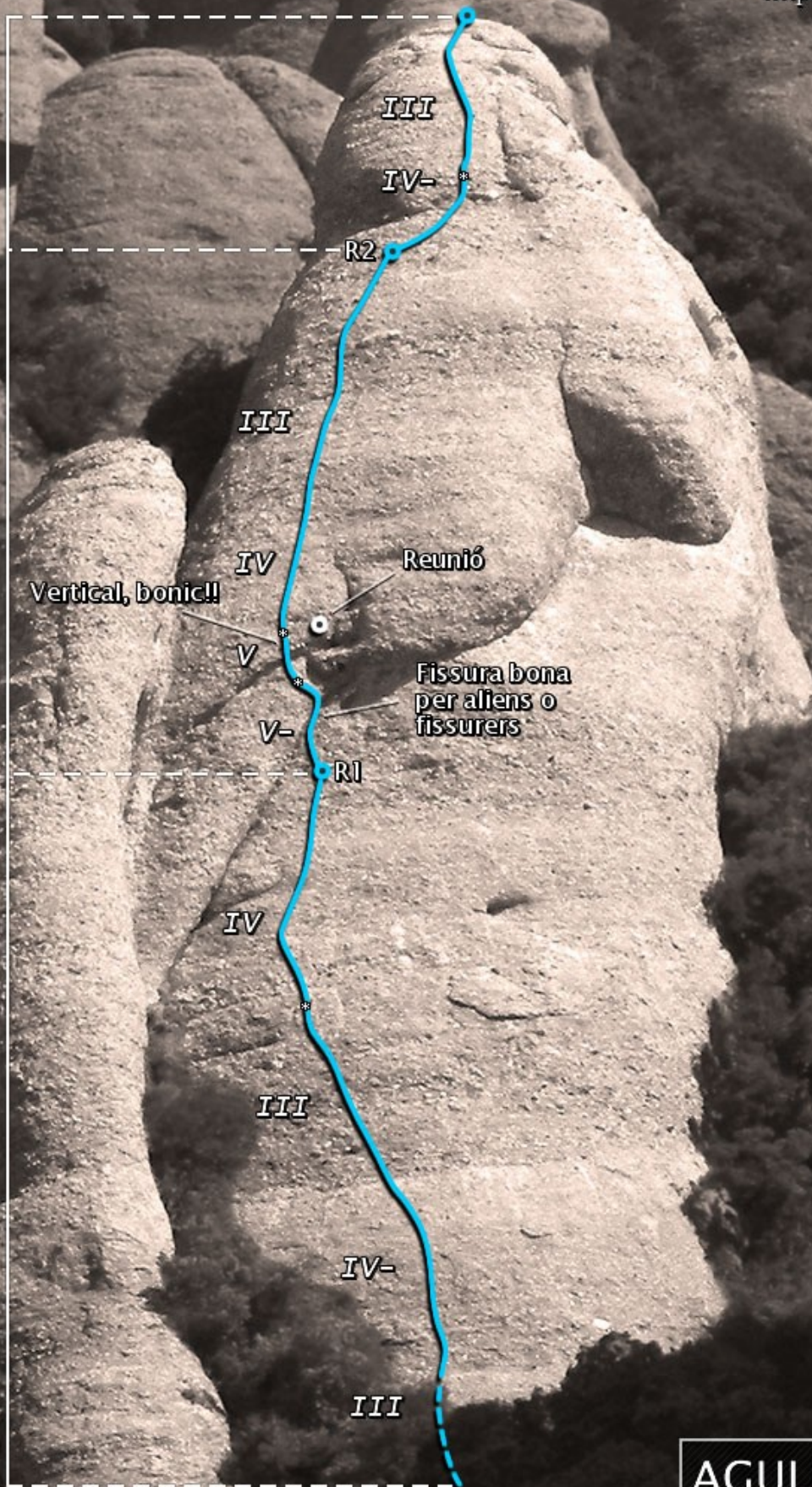

20m

40m

50m

AGULLA FÀCIL DEL SENGLAR (v 110m)

Primera:

J.E. Castellnou i C. Freixes (1991)

Material:

5 cintes exprés, alien negre, gris i petit joc de tricams.

Referint-se a l'Agulla Fàcil en J.M. Rodés explicava al volum dedicat a Frares Encantats que *“el qualificatiu fàcil li ve de la via Normal, que és una curta grimpada; però la cara sud és una llarga aresta de més de 100 metres, amb un grau d'escalada molt difícil”*. I per l'aresta sud és per on discorre aquesta bonica via, que en D. Brugarolas puntualitza a Escalades a Frares Encantats, fou oberta sobre la via *Jabato* sense que els aperturistes s'adonessin que estaven trepitjant la via original. Sigui com sigui, ens trobem davant una bona via, equipada just allà on cal per tal de mantenir la tensió mentre gaudim d'un dels escenaris més exclusius del Serrat.

- Via: Del Senglar
- Zona: Montserrat – Frares Encantats
- Dificultat: V (D+)
- Dificultat obligada: V-
- Llargària: 110 metres
- Grau d'exposició: Alt
- Grau de compromís: Mitjà/alt
- Equipament: Semi-equipada amb 3 espits i un burí
- Material: 5 cintes exprés, alien negre, gris i un petit joc de tricams
- Orientació: Sud
- Valoració: ***

Aproximació:

Des de Can Masana en dirigim al refugi Vicenç Barbé. Un cop al refugi prenem el corriol direcció Coll de Porc (est) marcat amb pintura groga i blanca. Abans d'arribar al pas del Príncep i estant més o menys a l'alçada de la Monja prenem un corriol que puja cap al Lloro (marques blaves). Quan siguem a l'alçada de la nostra agulla abandonem el corriol, travessem un petit torrent i acabem d'arribar a peu de via.

L1(IV)

la via s'inicia al punt més baix del vessant sud. La primera tirada és una agradable escalada en placa en lleugera tendència a l'esquerra, sempre cercant el més senzill. A mitja tirada trobarem un burí; a banda amb una mica de traça podrem emplaçar algun tricam o alien. 50 metres, un burí.

L2(V)

Anem a buscar una fissura a l'esquerra que ens permetrà protegir-nos a base de fissurers o microfriends. La seguim fins que un petit extraplom ens convida a marxar a l'esquerra i ens situem davant un llavi (trobarem un espit). La superació no es gens complicada i a més a més un altre espit ens protegeix el pas. A la dreta queda una reunió que deuria ser de la via del Jabato. De seguida la verticalitat minva i l'escalada esdevé agradable fins la reunió. 40 metres, 2 espits.

L3(IV-)

El darrer llarg és una curta grimpada protegida per una expansió i que de seguida tomba fins arribar al cim de l'agulla. 20 metres i un espit.

Descens:

Des del cim anem a buscar el vessant nord i amb una curtíssima desgrimpada ens situem a un collet.

Seguim cap al nord fins trobar el corriol que porta al Frare Gros, però nosaltres el prenem en direcció contrària i en pocs minuts i després d'un parell de cordes fixes estarem a la bretxa entre el Dit i el Dit Xic i uns metres més avall reprenem el camí d'aproximació.

El que més m'ha agradat:

- Tot i ser una escalada de dificultat molt moderada el fet que estigui poc equipada li dóna un plus i un sabor d'escalada sincera.
- Entorn genial, tranquil·litat assegurada.